

L'HORA NOVA

Per als qui encara resen el rosari

Animes inquietes que encara us passeu el temps donant voltes al vostre rosari i no trobeu el final en la vostra ànima, ja ha arribat l'hora de despertar-vos del somni esbojarrat, d'aquestes esperances en les quals hi reposa el vostre cor perdut, que l'entregueu a la benaurança d'aquesta tan retreta paraula de Déu Totpoderós; sapigueu d'un cop que us hem trencat el vel que us encega, per tal que pogueu veure la realitat de la vida, que nosaltres us oferim donant llum a la vostra ànima, perquè desperteu d'una vegada d'aquest somni que atrofia el vostre cervell.

Nosaltres, els pàries, els que no posem cap riquesa, els que venim al món, segons els rics, només per ésser esclaus, ens hem ja despertat per a treure'ns del damunt aquest pes del capitalisme i clero, en el qual navegàvem amb el timó a les seves mans, i feia que navguéssim en aquesta barca que era l'Estat, de la qual en tenien la direcció absoluta, i disposaven de la vida dels pobles per a llurs cobejances de privilegi i usurpació de tot allò que produïem amb el nostre esforç.

Però, com deia anteriorment, ja ens hem despertat per a prendre el timó d'aquesta barca i dirigir-la nosaltres mateixos, on navegarem en direcció certera, que és el bé de tota la humanitat, i ens proposem arrancar de la nostra mare terra tot allò que ens manqui per al bé de tots els nostres semblants. I també tinc de dir-vos, que aquest Déu amb qui professeu, en els actuals moments, sembla que s'us ha quedat adormit, perquè ja ho veieu, ni protegint-lo Alemanya i Itàlia amb llurs canons i tancs i tota classe de material bèl·lic, no es desperta del seu somni.

Per això, jo us dic que perdeu el temps en aquestes esperances, que aquest Déu us ha fugit per no tornar més per aquestes grans terres que trepitgem els qui no necessitem d'esglésies, ni capellans, ni frares, per a saber el que és la moral i respectar el pròxim com a nosaltres mateixos, perquè nosaltres no comerciem amb la consciència ni volem viure a costa del suor dels nostres semblants, sinó molt el contrari, volem ésser nosaltres els primers en produir tant com ens ho permeti el nostre esforç, per al bé de la col·lectivitat, que per mi és el Déu dels Déus.

LA TALLA D'ARBRES

Convocats pel Delegat d'Economia de la Regió sisena, varen reunir-se, dissabte passat, la majoria de Presidents dels Consells Municipals de les comarques d'Osona, Ripollès i Cerdanya. El motiu d'aquesta reunió era estudiar els mitjans d'intensificar la producció del carbó vegetal i la talla d'arbres destinats als treballs de les mines.

Dintre la demarcació de la Regió sisena, hi ha manera fàcil de donar compliment als dos extrems tractats en la reunió. Hi tenim boscos indicats per a una gran producció de carbó i d'altres indicats per al treball a les mines. Cal, doncs, correspondre amb interès a les indicacions de la Conselleria d'Economia, tenint, però, en compte, les observacions i advertències que es varen donar als Presidents dels Consells Municipals, ja que són els que han d'ordenar-ne l'execució.

S'ha de tenir molta cura en la selecció i tria dels boscos que han d'utilitzar-se per a subvenir les necessitats del país. Cal igualment establir un criteri racional en la tria dels arbres, perquè és necessari que el bosc doni el rendiment que es necessita, sense malmetre'n la plantació, perquè no hem pas de creure que el món s'acabi aquest any. S'han de tractar els arbres com a cosa nostra i el Departament Forestal de la Generalitat ha de dictaminar sempre sobre cada cas.

Es pot produir carbó amb gran quantitat, deixant el bosc plantat per a noves produccions no llunyanes. Es poden tallar els arbres d'un bosc, perquè la terra que deixa lliure, té bones condicions de conreu i per consegüent el rendiment efectiu serà superior. En canvi, no s'hi val a tallar un bosc de terra estèril i sense plantació novella, ja que per un valor insignificant de la llenya, es deixa per sempre més una serralada incultivable i trista.

Sabem de pobles que, per esperit de revenja i més que res per incapacitat de llurs dirigents, han tallat arbres tan abussivament i sense solta que, indubtablement, se'ls exigiran responsabilitats. Coneixem, en canvi, Presidents de Consells Municipals, que sustenten un criteri conscient i recte sobre la talla d'arbres i aquests mereixeran el regociament del poble. Si tothom es fes càrrec de què els arbres són patrimoni del país no s'haurien comès tants abusos i se n'evitarien molts d'altres.

Cal que els Consells Municipals facin les coses amb rectitud i justícia, si no volen que un dia o altre, que indubtablement vindrà, se'ls obligui a rendir comptes de llur actuació i els siguin aplicades les sancions a les quals s'hagin fet mereixedors.

R. V.

D. POVEDA